

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci stěžovatele **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, za účasti **A. F.,** v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2007, č. j. 28 Az 35/2006 – 49,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2007, č. j. 28 Az 35/2006 - 49 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2007, č. j. 28 Az 35/2006 – 49, bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 15. 5. 2006, č. j. OAM-10638/VL-19-LE06-2001, kterým bylo rozhodnuto o neudělení azylu účastnici podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), současně bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestovaní ve smyslu § 91 zákona o azylu, a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. Současně byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit účastnici na nákladech řízení spojených se zastoupením advokátem částku 2558,50 Kč. Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že stěžovatel postupoval způsobem obvyklým, přičemž respektoval pokyn krajského soudu vyslovený v předchozím zrušujícím rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 29. 11. 2004, sp. zn. 59 Az 31/2004 a řízení doplnil. V průběhu soudního řízení však došlo k zásadnímu zvratu spočívajícímu v tom, že ve věci extradičního řízení byl vydán nález Ústavního soudu ze dne 3. 1. 2007, sp. zn. III. ÚS 534/06 a následně rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2007, sp. zn 9 To 8/2007, jímž bylo rozhodnuto

o nepřípustnosti vydání účastnice k výkonu trestu odnětí svobody do Rumunska. Krajský soud připustil, že se jedná o důkazy, jejichž obsah nemohl být v době vydání správního rozhodnutí stěžovateli znám, ale uvedl, že současně je nutno na tato obě rozhodnutí hledět jako na zásadní rozhodnutí, která hodnotí případ účastnice z hlediska důvodnosti trestní extradice, které nelze ponechat v tomto několikaletém řízení bez povšimnutí, když bez zavinění účastnice nemohly být předloženy k důkazu spolu se žádostí. Rozhodnutí stěžovatele nemůže ve světle námitek účastnice, a především při zohlednění existence těchto rozhodnutí a jejich závěrů, obstát.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu jeho nezákonnosti. Krajský soud zrušil správní rozhodnutí stěžovatele, i když je označil za řádně odůvodněné a podložené relevantními informacemi o zemi původu účastnice, přičemž takto rozhodl na základě informací, které nemohly být stěžovateli známy. Tento svůj postup označil za „malý procesní exces." Stěžovatel v tomto postupu shledal nezákonnost, jelikož se podle něj jedná o narušení zásady rovnosti účastníků řízení. Stěžovatel zmíněný nález Ústavního soudu ani rozsudek Vrchního soudu v Praze k dispozici neměl, neboť nebyl účastníkem řízení. Správní řízení o udělení azylu (mezinárodní ochrany) není propojeno s řízením extradičním a správní orgán se ho nezúčastňuje a nepřísluší mu seznamovat se s nepublikovanými nálezy Ústavního soudu a rozsudky Vrchního soudu v Praze. Stěžovatel dále poukázal na to, že řízení o udělení azylu je provázeno zásadou aktivity žadatele o azyl. Účastnice stěžovateli žádný důkazní materiál týkající se výsledků jejího extradičního řízení nepředložila. Stěžovatel respektuje předmětný nález Ústavního soudu, ale ten se týká trestního, nikoliv správního řízení, a stejně tak citovaný rozsudek Vrchního soudu v Praze. V této souvislosti dodal, že dne 1. 1. 2007 se Rumunsko stalo členskou zemí Evropské unie a na jeho státní příslušníky se hledí jako na „euroobčany." Účastnice nebyla v rámci extradičního řízení vydána do Rumunska, a proto jí nic nebrání v tom, aby jako občan Evropské unie pobývala v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, na území České republiky, aniž by k tomu potřebovala speciální povolení k pobytu. Stěžovatel dále spatřuje nezákonnost rozsudku v tom, že mu krajský soud mu uložil povinnost zaplatit náhradu nákladů právního zastoupení účastnice. Stěžovatel však je jako ústřední orgán státní správy České republiky od soudního poplatku osvobozen, čímž je naplněno ustanovení § 60 odst. 4 s. ř. s. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2005, č. j. 7 Azs 71/2005 - 61. Proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom shledal vadu uvedenou v odstavci 3, k níž musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Krajský soud opřel napadený rozsudek o listinné důkazy předložené účastnicí krajskému soudu v průběhu řízení, tj. nález Ústavního soudu ze dne 3. 1. 2007, sp. zn. III. ÚS 534/06, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 1. 2007, sp. zn 9 To 8/2007, přičemž ve věci rozhodl se souhlasem účastníků řízení bez jednání. Podle ustanovení § 77 odst. 1 s. ř. s. provádí soud dokazování při jednání. Důkaz listinou se podle ustanovení § 129 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. provede tak, že ji nebo její část při jednání předseda senátu přečte nebo sdělí její obsah. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud sice může se souhlasem účastníků řízení rozhodnout bez nařízení jednání, ale takto nelze postupovat tehdy, pokud zde existuje skutečnost, za níž je soud povinen jednání nařídit. V takovém případě zákon neponechává na úvaze soudu, zda jednání nařídí či nikoliv, nýbrž kogentně

v § 77 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že dokazování provádí soud při jednání. Jestliže tedy krajský soud provádí dokazování, je povinen nařídit jednání, a to i tehdy, pokud účastníci řízení vyslovili souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. Protože krajský soud provedl dokazování mimo jednání, jedná se o vadu řízení, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

V případě, že krajský soud setrvá na svém stanovisku provést důkaz předloženými rozhodnutími, musí se tak stát při jednání. Teprve v takovém případě může hodnotit provedené důkazy, a to v daném případě především z hlediska jejich relevance se zřetelem k ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2004, č. j. 4 Azs 21/2003 - 55, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 298/2004 a na usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2004, sp. zn. I. ÚS 404/04. Bez povšimnutí také nelze ponechat skutečnost, že od 1. 1. 2007 je již země původu účastnice členským státem Evropské unie.

Stížní námitka týkající se uložené povinnosti zaplatit náhradu nákladů řízení účastnici je podle názoru Nejvyššího správního soudu nedůvodná. Jestliže krajský soud uložil stěžovateli jako neúspěšnému účastníkovi řízení povinnost uhradit účastnici náklady řízení spojené se zastoupením advokátem, posoudil věc po právní stránce správně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve vztahu ke stěžovateli nemohlo být aplikováno ustanovení § 60 odst. 4 s. ř. s., podle něhož má stát proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků, protože se týká nákladů vynaložených státem v průběhu řízení, např. na svědečném, znalečném, tlumočném a jiné náklady spojené s dokazováním, které je podle § 59 odst. 2 s. ř. s. povinen platit. O takovou situaci se však v daném případě nejednalo.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu